

3de zondag door jaar B

Mc. 1, 14-20

Ik zou vandaag maar bij één enkel woordje uit het Evangelie willen stilstaan (wat natuurlijk niet betekent dat het een korte preek wordt): ‘mensenvissers’. Zo noemt Jezus zijn apostelen vandaag.

Nu lijkt dat misschien niet zo raar, want de apostelen waren per slot van rekening ook vissers van beroep. Maar stel u dan eens voor dat ze smeden of schrijnwerkers waren geweest. Zou Jezus dan ook gezegd hebben: ‘Ik zal u tot mensensmid, of tot mensenschrijnwerker maken’? Ik denk het niet, want daar zit toch iets in van ‘op de mensen kloppen tot ze het goede model hebben’ zoals een smid doet met ijzer; of mensen ‘bijschaven’ zoals een schrijnwerker dat doet met het hout.

‘Mensenvissers’ klinkt toch anders, vriendelijker, hoewel ge dat natuurlijk ook verkeerd kunt verstaan: als ge u laat vangen door iemand, dan is dat zelden positief. In tegendeel: het betekent dat ge u bij de neus hebt laten nemen. Maar zo wordt het vandaag niet bedoeld. Het Griekse werkwoord voor ‘vangen’ wat vandaag in het Evangelie gebruikt wordt, kunt ge ook vertalen met ‘in leven houden’ of ‘tot leven brengen’. En in die zin mogen we die opdracht van Jezus ook verstaan.

Toen de Vlaamse dokter Vermeiren in 1994 een eredoctoraat kreeg van de Katholieke Universiteit van Brussel vanwege zijn werk voor kansarmen, zei hij in de toespraak die daarop volgde: ‘Vanuit mijn geloof en mijn gebed heb ik altijd gemeend dat het voor een Christen de taak is om mensen die ‘niet bestaan’ een naam te geven. En daarom vind ik dat ik eigenlijk ook niets speciaals gedaan heb; ik doe gewoon datgene wat ik denk dat God van mij verwacht: mensen opvangen die het nodig hebben’.

Vissen doet ge met een net, dat weet u allemaal: een ‘vangnet’. En dat woordje kennen we ook in onze maatschappij. Er zijn verschillende soorten ‘sociale vangnetten’ zoals dat dan genoemd wordt: voor daklozen, voor drugverslaafden, prostituees enzovoort. En ook veel parochies hebben zo iets: een Caritas of een Vincentiusvereniging. Er zijn mensen die zich afvragen of dat nog wel nodig is, of dat nog wel van deze tijd is. Op wereldschaal gezien behoort ons land toch tot de rijkste ter wereld? Toch is dat maar relatief.

Hoewel we best mogen geloven dat de overheid eerlijk en hard haar best doet als het gaat over armoedebestrijding enzovoort, zijn en blijven er toch altijd mensen die telkens tussen wal en schip vallen, of die helemaal verward geraken in die wirwar van sociale vangnetten, en op den duur door het bos de bomen niet meer zien. Daarom is het ook zo spijtig dat het stadsbestuur besloten heeft de subsidies voor het Open Huis en het Hemeltje stop te zetten, ondanks een overschot op de jaarrekening van de stad van vele miljoenen.

Jezus noemt zijn leerlingen vandaag ‘mensenvissers’, en de leerlingen laten dan direct alles vallen om Hem te volgen. Als wij al eens zouden beginnen met de helft daarvan, met dat eerste: door te proberen mensen een ‘vangnet’ aan te bieden. Want ook in het rijke Europa bestaat nog zoiets als stille armoede, en zijn er mensen die zowel op materieel als moreel vlak iedere keer ‘achter het net vissen’. Zulke mensen worden niet opgevangen door wachtlijsten of ingewikkelde formulieren van de sociale dienst: dat doen ‘mensenvissers’. Amen.

Johan Goris, pastoor